

УДК 342.7(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.1.3>**Є. Д. Копельців-Левицька**кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри історії України та правознавства
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

ПРЕВЕНТИВНА ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ У СФЕРІ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Стаття присвячена превенції як функції держави у сфері прав і свобод людини. Актуальність теми аргументована тим, що зазвичай превенція розглядається як одна із функцій юридичної відповідальності, але такий вузький підхід не розкриває її сутності та створює перешкоди для реалізації її потенціалу. Гуманістичний напрям розвитку сучасної України зумовлює необхідність переосмислення основних напрямів діяльності держави. На основі аналізу доробку вітчизняних науковців, встановлено, що не всі з них виокремлюють превентивну функцію держави, здебільшого, наділяючи такою функцією право. Аргументовано, що право саме собою не може здійснювати превенцію, а держава має для цього необхідний механізм (систему відповідних організацій). Превентивну функцію держава виконує у певних формах з використанням системи методів, залежно від тих завдань, які вона вирішує. Превенція є комплексною і постійною функцією держави. Превентивна функція держави має: 1) зміст, що являє собою систему однорідних постійних цілеспрямованих дій; 2) об'єкт, яким є вся сукупність суспільних відносин чи їх окрема частина.

Доведено, що найбільш важливе значення має превентивна діяльність держави у сфері прав та свобод особи, що впливає з конституційного обов'язку держави утверджувати і забезпечувати права і свободи людини. Мету превентивної функції держави у сфері прав і свобод людини визначено як запобігання реальним чи можливим перешкодам для вільної реалізації прав і свобод особи і належного виконання нею юридичних обов'язків для оптимальної життєдіяльності суспільства. Мета конкретизується у таких завданнях: створення сприятливих умов для формування й утвердження правового порядку, ефективної реалізації прав і свобод суб'єктів права; недопущення/припинення посягань на права та свободи особи; притягнення до юридичної відповідальності і застосування покарань до осіб, винних у порушенні правих приписів; усунення причин і умов, що провокують правопорушення тощо.

Превентивну функцію держава виконує у формах правотворчості, правореалізації та правозастосування. У національному законодавстві використовується термін «запобігання» як синонім терміна «превенція». Превентивний характер нормативно-правового акта може визначатися в його назві, преамбулі чи окремих нормах. Практичну реалізацію превентивної функції держави забезпечує система державних органів та посадових осіб.

Ключові слова: запобігання, превенція, превентивна функція держави, права та свободи людини і громадянина, реалізація превентивної функції.

Постановка проблеми. Демократичний і гуманістичний розвиток сучасної правової системи України зумовлюють необхідність переосмислення низки ключових понять у сфері правового регулювання суспільних відносин. Зокрема, це стосується поняття «превенція», що зазвичай розглядається як одна із функцій юридичної відповідальності. Однак такий вузький підхід не розкриває сутності превенції та суміжних категорій – «превентивна функція держави», «превентивний вплив», «превентивний захист» тощо. У сучас-

ній юридичній науці поступово формується широке розуміння превенції як внутрішньої органічної властивості права, що сприяє упорядкуванню суспільних відносини. Понад те, превенція є однією із основних гарантій стабілізації суспільних відносин, оскільки передбачає недопущення порушень прав і свобод людини, прав та законних інтересів юридичних осіб, держави та суспільства загалом. Тому превенція має важливе соціальне значення, а її дослідження є актуальним як з теоретичної, так і практичної точки зору.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

На сучасному етапі окремі аспекти превенції досліджуються в рамках галузевих (кримінальне, цивільне, адміністративне право) або спеціальних (кримінологія) юридичних наук. Здебільшого дослідники акцентують увагу на превенції як функції юридичної відповідальності (В. Середюк [1]) або розглядають її у контексті протидії злочинності (О. М. Бандурка, О. М. Литвинов [2]) тощо. Загалом нині бракує фундаментальних теоретико-правових досліджень превенції, що спричиняє перешкоди для реалізації її потенціалу. Тому існує потреба поглиблення теоретико-методологічного і прикладного аспектів вивчення превенції.

Мета статті полягає у дослідженні превенції як функції держави у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина.

Виклад основного матеріалу. У юридичній науці доволі ґрунтовно досліджені як функції держави загалом, так і окремі напрями її діяльності, зумовлені цілями і завданнями держави, які виражають її соціальну сутність і призначення в суспільстві. При цьому «вираження у функціях держави її сутності – найбільш глибокого і усталеного в ній – показує, інтересам яких соціальних груп, політичних сил вона служить» [3, с. 43]. У сучасних умовах, на думку С. М. Олейникова, «стратегічні напрями діяльності держави орієнтовані на потреби громадянського суспільства й виклики часу» [4, с. 152].

Проаналізувавши доробок вітчизняних науковців, відзначимо, що не всі з них виокремлюють превентивну (попереджувальну) функцію держави. Здебільшого, превентивною функцією дослідники наділяють право, насправді маючи на увазі призначення права, яке Л. І. Заморська влучно називає «місією» права [5, с. 6]. Як зауважує Ю. Батан, «більшість дослідників превентивного впливу права іменують його «превентивною функцією (підфункцією) права», ставлячи в один ряд із регулятивною й охоронною функціями. При цьому не враховується, що право впливає певним чином (зокрема, регулятивною й охоронною функціями) задля досягнення цілей, однією з яких слід визначати превенцію як мету правового регулювання сучасності» [6, с. 629]. Продовжуючи цю думку, зауважимо, що превенція – функція не права, а держави, підтверджуючи це низкою аргументів. Право саме собою не може здійснювати превенцію, натомість держава має для цього необхідний механізм (систему відповідних організацій). На практиці виконання функцій дер-

жави покладається на органи держави та інші організації. При цьому, як слушно наголошує С. О. Гладкий, «функції держави є основними напрямами її діяльності, якими зумовлена робота всього державного апарату, тоді як функції окремого органу – це соціальне призначення кожного конкретного органу, що знаходить свій вираз і конкретизацію у компетенції цього органу» [3, с. 44].

Превентивну функцію держава виконує у певних формах з використанням системи методів, залежно від тих завдань, які вона вирішує. Превенція як функція держави є комплексною за своїм змістом і структурою. Превенція є сталою предметною діяльністю, що означає постійний характер цієї функції упродовж усього існування держави, щоправда, її зміст і значення, а також форми і методи реалізації на різних історичних етапах можуть бути різними. Превенція має соціальну значущість, оскільки слугує задоволенню потреб та інтересів суспільства.

Розглядаючи наявні у сучасній юридичній науці підходи до визначення терміна «юридична превенція», М. Ковалів та Л. Гулак розмежовують вузьке (галузеве) і широке (загальнотеоретичне) розуміння цього явища. Науковці вважають, що «розуміння юридичної превенції у вузькому аспекті є обмеженим, оскільки юридична превенція є напрямом діяльності держави, то вона не може бути націлена на частину неправомірної поведінки. Юридична превенція повинна бути націлена на всі види неправомірної поведінки, незалежно від галузевої кваліфікації, тому юридична превенція не повинна обмежуватися однією чи лише декількома сферами» [7, с. 193]. Як впливає з наведеного твердження, у сучасній юридичній науці поширюється розуміння превенції як функції держави.

Важливе значення для характеристики кожної функції держави має визначення її змісту. У юридичній літературі поняття «зміст функції» тлумачиться по-різному: як система основної функції, її структура, практична діяльність держави тощо. Але Р. Ботвінов наголошує: «по-перше, зміст державної функції – явище об'єктивне, як і сама функція; по-друге, зміст треба відмежовувати від інших атрибутів основної функції, зокрема від її системи і структури. Розглянуті категорії мають різне змістовне і гносеологічне навантаження» [8, с. 157]. Поділяємо думку науковця про те, що система функції характеризує її статичний аспект; натомість структура відображає внутрішні зв'язки між

елементами змісту функції. Сам зміст функції є її динамічною характеристикою. Водночас не слід вважати елементами змісту функції її об'єкт, мету і завдання. Об'єкт функції, безперечно, визначає її внутрішній зміст, але залишається поза функцією; мета – це передбачення результату діяльності, а завдання, відповідно, конкретизують цю мету, фіксують оптимальні, необхідні засоби і способи її досягнення.

З урахуванням цих міркувань можна твердити, що превенція як функція держави має:

- 1) зміст, що являє собою систему однорідних постійних цілеспрямованих дій, через які держава здійснює превентивний вплив практично на всі сфери суспільного життя для досягнення цілей і виконання завдань у тій чи іншій сфері;
- 2) об'єкт, яким є вся сукупність суспільних відносин чи їх окрема частина, що зазнає превентивного впливу. На нашу думку, найбільше потребують превентивної діяльності держави права та свободи людини, що випливає з конституційних норм: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави» (ст. 3 Конституції України) [9]. Україна зобов'язана здійснювати превентивну діяльність з метою запобігання потенційному порушенню прав людини і основоположних свобод, як учасниця Європейської конвенції з прав людини [10].

Вважаємо, що мету превентивної функції держави у сфері прав і свобод людини можна визначити як запобігання реальним чи можливим перешкодам для вільної реалізації прав і свобод особи і належного виконання нею юридичних обов'язків для оптимальної життєдіяльності суспільства. На досягнення цієї мети спрямовується комплекс таких завдань: створення сприятливих умов для формування й утвердження правового порядку, ефективної реалізації прав і свобод суб'єктів права; недопущення/припинення посягань на права та свободи особи; притягнення до юридичної відповідальності і застосування покарань до осіб, винних у порушенні правих приписів; усунення причин і умов, що провокують правопорушення тощо.

Превентивну функцію держава виконує у різних формах: правотворчості, правореалізації та правозастосування. Щоправда, вітчизняний законодавець віддає перевагу терміну

«запобігання», що в українській мові вважається синонімом превенції зокрема, «Великий тлумачний словник сучасної української мови» визначає превенцію як запобігання злочинам [11, с. 919]. Зі свого боку, О. М. Бандурка та О. М. Литвинов указують, що «у кримінологічній літературі використовуються також інші терміни і категорії для характеристики запобіжної діяльності: «превенція», «профілактика», «попередження», «припинення», «контроль» [2, с. 170]. На нашу думку, не всі наведені терміни є синонімічними, найбільш близькими за значенням є «превенція» і «запобігання», тому останній і превалує в національному законодавстві. Наприклад, Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» встановлює: «запобігання домашньому насильству – система заходів, що здійснюються органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, а також громадянами України, іноземцями та особами без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, та спрямовані на підвищення рівня обізнаності суспільства щодо форм, причин і наслідків домашнього насильства, формування нетерпимого ставлення до насильницької моделі поведінки у приватних стосунках, небайдужого ставлення до постраждалих осіб, насамперед до постраждалих дітей, викорінення дискримінаційних уявлень про соціальні ролі та обов'язки жінок і чоловіків, а також будь-яких звичаїв і традицій, що на них ґрунтуються (ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» [12]). Отже, як випливає з цього визначення, термін «запобігання» тлумачиться як діяльність, спрямована на недопущення (превенцію) домашнього насильства.

За вчинення домашнього насильства в Україні передбачена адміністративна (ст. 173² Кодексу України про адміністративні правопорушення [13]) та кримінальна (ст. 126-1 Кримінального кодексу України [14]) відповідальність. Як зауважує В. Середюк, «коли законодавець передбачає юридичну відповідальність за конкретні правопорушення, він прагне їх відвернути, попередити. Без сумніву, тут йдеться про превентивний державний примус» [1, с. 81], завдання якого, на нашу думку, полягає як у недопущенні повторення домашнього насильства кривдником, так і в запобіганні вчинення таких діянь іншими особами.

Зауважимо, що превентивна спрямованість нормативно-правового акта може фіксуватися

в назві, преамбулі, де закріплюються його цілі та завдання, або окремих статтях. Наприклад, Закон України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії дискримінації з метою забезпечення рівних можливостей щодо реалізації прав і свобод людини та громадянина [15]. Низка норм Закону України «Про освіту» спрямована на запобігання та протидію булінгу (цькуванню) в закладах освіти [16] та ін.

Реалізація превентивної функції держави у різних формах покладається на систему державних органів та посадових осіб. Наприклад, поліція відповідно до покладених на неї завдань, здійснює превентивну та профілактичну діяльність, спрямовану на запобігання вчиненню правопорушень (п. 1 ч. 1 ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію» [17]). Серед обов'язків Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, визначених відповідним законом, передбачено «запобігання порушенням прав і свобод людини і громадянина, сприяння їх поновленню», «запобігання будь-яким формам дискримінації щодо реалізації людиною своїх прав і свобод» (п.п. 3, 6 ст. 3 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради з прав людини» [18]).

Варто наголосити, що превенція у сфері прав і свобод людини має універсальний характер, який проявляється в її «присутності» в усіх інших функціях держави, незалежно від сфери суспільних відносин, в яких вони реалізуються. Так, наприклад, ст. 16 Конституції України обов'язком держави визначає забезпечення екологічної безпеки і підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи – катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу [9]. У цій статті закріплені завдання екологічної функції Української держави, що в сучасних умовах існування реальних чи потенційних загроз в екологічній сфері набуває все більшого значення. У ст. 50 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» екологічна безпека визначена як стан навколишнього природного середовища, при якому забезпечується попередження погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей, що гарантується здійсненням широкого комплексу взаємопов'язаних екологічних, політичних, економічних, технічних, організаційних, державно-правових та інших заходів» [19]. Як

впливає із наведеного визначення, для забезпечення екологічної безпеки пріоритетне значення має превенція погіршення екологічної обстановки та виникнення небезпеки для здоров'я людей. Досягнення цієї мети безумовно сприяє реалізації інших завдань у цій сфері, зокрема, задоволенню екологічних потреб кожної людини та суспільства загалом, гарантування проживання в екологічно чистому та сприятливому для життєдіяльності середовищі та ін.

Іншим прикладом може слугувати превенція як складова правоохоронної функції держави. Деякі науковці оминають увагою цей аспект, розглядаючи правоохоронну функцію лише як діяльність держави, спрямовану на припинення правопорушень і боротьбу з ними [20]. На нашу думку, звуження змісту вказаної функції до діяльності, пов'язаної з боротьбою з правопорушеннями та покаранням винуватих у їх вчиненні, не є виправданим. За такого підходу змістом цієї не охоплюється, власне, діяльність щодо превенції правопорушень, а сам зміст набуває виключно репресивного характеру. Крім того, одним із завдань правоохоронної функції держави є запобігання свавіллю самої держави, її необґрунтованому втручанням в приватно-правову сферу, посяганням на особисті права і свободи громадян. Так, згідно зі ст. 29 Конституції України, у разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його перепинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою [9]. Закріплений Конституцією України судовий порядок арешту та взяття під варту, а також чітка регламентація в кримінальному процесуальному законодавстві підстав та строків цих примусових заходів значно підвищує рівень захисту прав і свобод, оскільки свавільному їх обмеженню запобігає винесення законного та обґрунтованого рішення суду. Отже, надаючи компетентним органам право застосовувати у передбачених законом випадках обмеження права на свободу та особисту недоторканість, держава водночас дбає про запобігання зловживанням цим правом. Це дає змогу упевнитися, що правоохоронна функція держави проявля-

ється не лише у подоланні таких негативних явищ, як правопорушення, а також у їх недопущенні. Охороняючи загальнозначущі людські та суспільні цінності, найбільш важливі економічні, політичні, соціальні відносини, держава тим самим запобігає діям, що шкодять правам і свободам людини, суперечать інтересам громадянського суспільства та її власним інтересам.

Як вважає С. С. Єсімов, «превентивна функція права виявляється не тільки у межах охоронної функції, але в регулятивній функції права в розрізі правових стимулів, свободи вибору використання способів забезпечення та захисту прав, правового інформування [21, с. 45]. Частково погоджуючись із цим твердженням, наголосимо, що регулятивна функція права нерозривно пов'язана із його формальною визначеністю, тобто закріпленням правових норм у тих чи інших джерелах, котрі виступають результатом правотворчості держави. Через джерела права особа отримує правову інформацію про бажані, можливі, допустимі чи недопустимі варіанти її поведінки у процесі реалізації нею своїх прав і свобод. У такий спосіб забезпечується превенція ймовірних її відхилень від стандартів, закріплених нормами права.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи, відзначимо, що в сучасних умовах політико-правових перетворень розширюється перелік функцій держави у напрямку їх гуманізації. Оскільки права та свободи людини потребують цілісної системи гарантій з боку держави, особливого значення набуває превентивна функція держави. Превенція як функція держави являє собою постійну цілеспрямовану діяльність держави в усіх сферах суспільного життя з метою недопущення порушень прав і свобод особи, а також запобігання реальним чи можливим перешкодам для їх вільної реалізації. Превентивну функцію держава виконує у формах правотворчості, правореалізації та правозастосування. На практиці превентивну функцію реалізують державні органи та посадові особи. Предметом подальших досліджень вважаємо питання про підвищення ефективності превентивної діяльності держави.

Список використаної літератури:

1. Середюк В. Порівняльно-правовий аналіз функцій юридичної відповідальності в правовій науці України та Польщі. *Часопис Київського університету права*. 2012. № 4. С. 80–83.

- Бандурка О. М., Литвинов О. М. Система протидії злочинності: поняття та сутність. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 2. С. 168–177.
- Гладкий С. О. Теорія держави і права: навч.-метод. пос. Полтава : ВНЗ Укоопспілки «ПУЕТ», 2016. 371 с.
- Олейников С. М. Функції держави і правові форми її діяльності. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2012. Випуск 23. С. 150–161.
- Заморська Л. І. Функції права: змістовно-теоретичний аналіз. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2015. № 6. С. 3–9.
- Батан Ю. Вплив превентивного механізму права на неправомірну поведінку. Правовий вплив на неправомірну поведінку: актуальні грані : монографія / за ред. О. В. Козаченка, Є. Л. Стрельцова; МОН України, НУ «ОЮА», Каф. крим. права та ін. крим.-прав. дисциплін Миколаїв. ін-т. права, ПРЦ НАПрНУ, ГО «Всеукр. Асоціація крим. права». Миколаїв : Іліон, 2016. С. 625–642.
- Ковалів М., Гулак Л. Юридична превенція у контексті широкого та вузького розуміння. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2020. № 4(28). С. 190–197. DOI <https://doi.org/10.23939/law2020.28.190>.
- Ботвінов Р. Особливості реалізації правоохоронної функції держави в сучасному українському суспільстві. *Ефективність державного управління*. 2016. Вип. 4(49). Ч. 1. С. 156–163. DOI <https://doi.org/10.33990/2070-4011.49.2016.175044>.
- Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
- Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини) від 04.11.1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
- Великий тлумачний словник сучасної української мови / Уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2004. 1728 с.
- Про запобігання та протидію домашньому насильству: Закон України від 07.12.2017 № 2229-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2229-19#Text>.
- Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>.
- Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>.
- Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні: Закон України від 06.09.2012

- № 5207-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5207-17#Text>.
16. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text>.
17. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
18. Про Уповноваженого Верховної Ради з прав людини: Закон України від 23.12.1997 № 776/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/776/97-%D0%B2%D1%80#Text>.
19. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 № 1264-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text>.
20. Ткаченко І. М. Правоохоронна функція держави та попереджувальна функція юридичної відповідальності: аспекти співвідношення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: юриспруденція*. 2014. № 12. Т. 1. С. 36–37.
21. Єсімов С. С. Превентивне регулювання: теоретичні аспекти. *Соціально-правові студії*. 2020. Випуск 3(9). С. 40–47.

Kopeltsiv-Levytska E. D. Preventive function of the state in the field of human rights and freedoms

The article is devoted to prevention as a function of the state in the field of human rights and freedoms. The relevance of the topic is justified by the fact that prevention is usually considered as one of the functions of legal responsibility, but such a narrow approach does not reveal its essence and prevents the realization of its potential. The humanistic direction of development of modern Ukraine requires rethinking of the main directions of the state. On the basis of the analysis of the works of domestic scientists it is established that not all of them emphasize the preventive function of the state, giving this function mainly to the law. It is argued that the law itself cannot carry out prevention, and the state has the necessary mechanism for this purpose. The state carries out the preventive function in certain forms using a system of methods. Prevention as a function of the state is complex and permanent. The preventive function of the state has 1) content, i.e. a system of homogeneous permanent purposeful actions; 2) object, i.e. the whole system of social relations or its separate part.

The importance of the preventive function of the state in the sphere of individual rights and freedoms is proved. The purpose of the preventive function of the state in the sphere of human and civil rights and freedoms is defined as the prevention of real or possible obstacles to the free realization of individual rights and freedoms and the proper performance of legal duties for the optimal life of society. This goal is concretized in the following tasks: creation of favorable conditions for the formation and establishment of the legal order, effective implementation of human rights and freedoms; prevention/elimination of violations of individual rights and freedoms; bringing to justice and imposing penalties on persons guilty of violating legal regulations; elimination of causes and conditions provoking violations, etc.

The preventive function of the state is manifested in the enactment, implementation and enforcement of laws. In national legislation the term "averting" is used as a synonym for the term "prevention". The preventive character of a normative legal act may be defined in its title, preamble or individual norms. The practical implementation of the preventive function of the state is carried out by a system of state bodies and officials.

Key words: *averting, prevention, preventive function of the state, human rights and freedoms, realization of the preventive function.*